

at var denne Sigtelse kommen fra ethvert andet Sted, havde man intet gjort ved Sagen. Men Assessor Cold kan naturligvis ikke nægte at gøre noget ved en Sag, der kommer fra Justitsministeren selv i det Øjeblik, da han om en Uge eller en Maa-ned eller to ventede at blive udnævnt til Assessor. Han maa tage sig af Sagen. Han faar denne Eksamensopgave, skal skaffe Klarhed i det og skal — thi det er jo Aanden i vort System — skaffe en Til-staaelse frem. Det, der nemlig irriterede Justitsminister Nellemann, var, at Nelly ikke vilde tilstaa. Han sagde den 1ste December: Her er 50 Kr., det er Kost- og Logipenge, men jeg vil ikke have dig mere, nu kan du gaa. Nelly vilde ikke affærdiges paa denne Maade; hun hævdede sin Uskyldighed. Enhver, der har en Smule Sjælekundskab, vil sige til sig selv, at det er et mægtigt Vidnesbyrd om, at hun er uskyldig. Men det irriterer Nellemann, at denne Tjenestepige, som han har sigtet, uagtet hun ikke er skyldig, ikke vil tilstaa, at hun er skyldig, og saa siger han: Saa skal du for Politiet. Den Opgave, han stiller den konstituerede Assessor, denne unge juridiske Assistent, er altsaa den, at han skal skaffe en Tilstaaelse til Veje. Og det er jo ikke saa vanskeligt med det Rets-system, vi have. Det viser sig, hvorledes Herredsfoged Andersen har faaet en hel Række ikke mindre end 8 forskellige Til-staaelser i Træk, han er fuldstændig Herre over den anklagede. Den Opgave havde altsaa den konstituerede Assessor Cold. Jeg skal fremdrage et Vidnesbyrd fra en anden Betjent end den førnævnte, en Betjent, som jeg maaske her i dette Øjeblik ikke behøver at nævne, men hvis Navn jeg skal opgive til den højtærede Justitsminister, hvis han vil tage sig af Sagen og faa den frem for Højesteret ved Appel af Erstatningskendelsen. Det skal være mig en Fornøjelse da, at stille vedkommende Betjents Navn til Raadighed for Justitsministeren. Han har været beskæftiget med Sagen og har sagt til en Jurist, en Sagfører, hvis Navn jeg ogsaa skal meddele den ærede Justitsminister, at Politiet, hele Politipersonalet, ansaa Nelly for uskyldig, og han har endvidere erklæret, at Assessoren flere Gange over for Politiet udtalte sig om, at det var en meget kedelig Sag, en Sag, som han var overordentlig ked af.

Der sidder altsaa denne Mand, denne konstituerede juridiske Kandidat; han har af Justitsministeren faaet den Opgave at bringe et Resultat. Han anstiller Under-søgelser, Forhør og alt muligt, han kan

ikke faa noget ud af det, hverken Tilstaaelser eller Indicier. Til sidst tør han ikke holde hende længer. Da han den 22de Januar faar at vide, at nu ere disse to Sigtelser for Skeen og Fodposen uhjemlede, tør han ikke holde hende længere, skønt det er Justitiens Chef, som har overdraget ham denne Opgave. Han permitterer hende altsaa. Men det gælder jo om, at denne Sag ikke bliver en offentlig Skandale, den skal dysses ned, den maa ikke omtales. Det er nu den anden Prøve, han stilles paa. Han har ikke kunnet løse den første Opgave, nu gælder det om, at had dog ikke kompromitterer Justitsministeren. Saa er det, han — ikke af egen Drift, men da Professor Hansen søger at skaffe Nelly hendes Ret, en Erstatning — afgiver denne Kendelse, som er ganske meningsløs, ganske begrebsforvirret. Han faar imidlertid dog sagt i denne Kendelse, at Mistanken imod hende er bestyrket. Han faar altsaa rensat Justitsministeren for en løs og sladderagtig Anmeldelse af sin Tjenestepige. Da han har gjort det og for saa vidt, trods Opgavens Vanskelighed, har løst den saa nogenlunde tilfredsstillende, hvad sker der saa? Saa sker der det, at 9 Dage efter, den 29de Februar 1896, udnævnes Assistent Cold til Kriminalretsassessor. Det var en af Justitsminister Nellemanns sidste Udnævnelser. Ikke længe efter, nemlig i Sommeren 1896, tog Justitsminister Nellemann sin Afsked som Justitsminister. Der var nemlig en gunstig Lejlighed dertil, idet Embedet som Nationalbankdirektør var blevet ledigt. Justitsminister Nellemann, som en Gang i Kongens Have ved Grundlovsfesten i 1890 udslyngede den Anke særlig imod det Parti, jeg tilhører, at det var materialistisk og prækede Kødets Evangelium o. s. v., den Mand, som den Gang hadede alt, hvad der hed Materialisme, fandt i Sommeren 1896 en gunstig Lejlighed til at gaa af, idet et stort og vellønnet Embede blev ledigt, som tillod ham samtidig at bevare sin Ministerpension. Jeg kan maaske i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at ved samme Grundlovsfest i Kongens Have erklærede Justitsminister Nellemann, at hans Parti og han vilde hævde de gamle Dyder, nemlig Ret, Moral, Religion, Pligt og Ære. Under denne Fane vilde han kæmpe! Ærede Medlemmer og Offentligheden have nu i de sidste Dage set ham kæmpe under denne Fane: Ret, Moral, Religion, Pligt og Ære. De have set, hvorledes han opfatter Pligt- og Æresbegrebet over for en af sine Tjenestepiger.